

Durmuş Hocaoğlu

Müslüman(lık)lar İslâm'ın Sırtında Bir Kambur Oluşturuyorlar

Yeniçağ, "Analiz"., 14 Eylül 2008, Pazar., s.08
"Analiz" Sıra No: 689; 2008-080; Eylül-06

YENIÇAĞ

Yine bu Ramazan'da da maalesef ve maatteessüf, "Ramazan muhabbeti" denebilecek aynı şeyleri yaşıyoruz: Gazetelerde ve televizyonlarda, hiçbir yenilik, hiçbir yeni soluk getirmeyen, eski – ve eskimiş - standart sorulara, hiçbir yeni soluk getirmeyen, eski – ve eskimiş - standart cevaplar ve büyük bir kısmı da magazin; kadınların hayz ve nifas hâllerinde namaz kılıp oruç tutmaları ve Kur'ân okumalarının, açık baş ile namaz kılmalarının câiziyeti gibi asıl olarak ünsâ taîfesi üzerine odaklanmış sakızlar çiğneniyor, veyâhut, biraz daha ciddî olanları Allah, Peygamber sevgisi ve benzeri gibi bildik konularda bildik nakaratları tekrarlıyor vesâire.... Bu ikinci fasıl yine de faydalı, ama, asıl mes'ele bence bu: İslâm dünyası niçin bu hâlde?

Nedir "bu hâl" denebilir; "bu hâl" şu:

BİR: Arz'ın bir **lordları** var bir de **kulları** ve İslâm dünyası ikinci grupta yer alıyor. Müslümanlar – az da değil, şöyle böyle 1.7 milyarlık bir kitle ve on milyonlarca kilometrekarelik bir coğrafyadan bahsediyoruz – hemen her hususta "etkisiz eleman". Ve tabiatıyla, dünya da İslâm'ı Müslümanlara bakarak değerlendirdiğine göre, bu da demek oluyor ki Müslümanlar ve dolayısıyla da Müslümanlar, İslâm'ı *temsîl* edemiyorlar ve hattâ – hâşâ - *terzîl* ediyorlar ve kezâlik yine aynı Müslüman(lık)lar, İslâm'ın sırtında ağır bir yük, dayanılmaz bir kambur oluşturuyorlar.

İKİ: Birincisiyle bağlı ve bağlantılı olarak, İslâm âlemi, en az üç asırdır mütemâdiyen ve muntazaman kan kaybediyor, irtifâ kaybediyor ve yaşayan İslâm'ın muhtelif envâi, yâni Müslümanlık(lar), buna elle tutulur, kabili tatbîk çâreler üretmiyor; daha anlaşılır bir lisan ile söylersek, Müslümanlar, *müslüman olarak* çâresiz kalmış vaziyette bulunuyorlar; müslüman kimlikleriyle en fazla yapabildikleri ya tedâfüî bir strateji ile îmanlarını korumaya, ya siyâseten istiklâllerini savunmaya, ya da Arz'ın lordları ile *'birşekilde'* uyum sağlamaya çalışmak veya bir de Türkiye'nin Ilımlı İslâm ve Avrupa Birliği Üyeliği projeleri ile yaptığı gibi, Batı'ya taşeronluk yapmaya ve kendisini Batı içerisinde eritmeye yönelmek ve beş beteri Irak'ta: Müstevlî'ye tetikçilik yapmak; daha fazlası yok. Bu, İslâm'ın değil ama, yaşayan İslâm'ın fonksiyonelliğini kaybedişi demektir.

*

**

Bir din, veya bir felsefî görüş veya bir ideoloji, niçin fonksiyonelliği kaybeder ve niçin bir tür termal ölüme doğru gider sorusunun cevâbını hâtırlayalım: Hayâtın sorduğu sorulara cevap vermekte, ortaya koyduğu sorunlara çözüm bulmakta zorlanmaya,

tıkanmaya başladığı zaman. Meselâ, Acton'ın verdiği adla “felsefî bir îmân” olan Marksizm'i^[1] kimse dışarıdan yıkmadı; O, kendi-kendisini yıktı, bu bahsettiğimiz sebeple. Evet vâkıa Marksizm bir felsefe olarak yıkılmadı; ama hayatla bağı koptu, çünkü iş yapamıyordu, var olan, ama tıpkı “ölü enerji” gibi, bir “ölü marksizm”. Hristiyanlık da kezâ; nasıl ki Marksizm'i Kapitalistler fonksiyonelsizleştirmede ise, Hristiyanlığı da Müslümanlar fonksiyonelsizleştirmede; kendi âkıbetini kendisi hazırladı.

Ve İslâm, yâni Müslümanlık.

Müslümanlığı bu hâle hiç kimse getirmedi, Müslümanların kendilerinden başka.

Nasıl oldu bu iş?

Önce dolaylı cevap vereyim, aklım yettiğince: Jules Michelet (1798-1874) kült eseri *Rönesans*'ta, Hristiyanlığın zirvede olması hasebiyle kendisiyle özdeşleştiği Ortaçağ'ın, birtek sebepten ve bir defada değil, birçok defalar ve birçok sebepten dolayı çöküşe geçtiğini anlatırken, “Ortaçağ kaç kere sona ermedi ki” dedikten sonra, birkaç paragraf aşağıda, şunları ilâve etmektedir^[2]:

Ortaçağ, kesin olarak XV. ve XVI. yüzyıllarda, matbaacılık, Yunan ve Roma medeniyeti, Amerika, doğu ve gerçek dünya sisteminin keşfi, göz kamaştırıcı ışıklarını kendi üzerine çevirdiği zaman can çekişti.

Bu çağın uzun sürmesinden nasıl bir netice çıkarmak lâzımdır. ***Her büyük müessese, her sistem bir kere hâkim olup dünya hayatına karıştı mı, devamlı olur, dayanır, ölümü uzun sürer.*** Paganlık Çiçeron zamanından itibaren sarsılmış iken Julien zamanında ve Theodose'dan sonra da sürüklenip gitti.

Nüfus kâtibi isterse ölüm tarihini debdebeli cenaze alaylarının cesedi toprağa bıraktığı gün olarak kaydetsin. Tarihçi bu ölüme ihtiyarın verimli çalışmasını kaydettiği günün tarihini koyar./.../ ***Her şey XII. yüzyılda biter.***

Ya İslâm, yâni yaşayan İslâm(lar), yâni Müslümanlık(lar)? Elbet de İslâm sona ermez; lâkin Müslümanlık(lar)'dan bahsedecek olursak, kaç defa sona ermedi ki?

[1] Bkz. H. B. Acton., *The Illusion of the Epoch: Marxism-Leninism as a Philosophical Creed.*, Indianapolis 2007

[2] Michelet., *Rönesans.*, Çeviren: Kâzım Berker., M.E.B. Yayınları., İstanbul, 1989., s.5-6

